

til just at begynde med Afsnit A., det vil sige Syd fra med Havneanlægget. Det hænger vistnok sammen med, at de haabe at kunne komme til at lave en Flydedok i Stedet for den Tørdok, der netop skulde have sin Plads i Havnens sydlige Del. Jeg tror at turde sige, at Finansministeren ligesom ogsaa Flertallet i Udvalget lægger Hovedvægten paa, at der bliver bygget en Havn for omtrent 9 Mill. Kr., som det var stipuleret i det oprindelige Udkast, mere end man ser hen til, om det første Anlæg bliver lavet i den sydlige eller den nordlige Side af Havnen. Hovedsagen er, at Koncessionsøgerne skulle have garanteret Ministeren at ville anvende disse 9 Mill. Kr., som ere nødvendige for, at Anlægene virkelig skulle komme i Gang i en Form, der, om den end ikke tilfredsstillende alle Krav, dog er et betydeligt Fremskridt fra, hvad der nu findes paa Øen. Udvalgets Flertal har ligesom den højtærede Finansminister ment at kunne imødekomme Koncessionsøgerne paa dette Punkt.

Jeg vender mig derefter til § 17, i hvilken der er sket en Række Ændringer, som alle tilsigte at tydeliggøre Forstaaelsen af det oprindelige Koncessionsudkast, ligesom der dog ogsaa er foretaget visse Realitetsændringer. Der er først det Punkt, at det i det oprindelige Koncessionsudkast var bestemt, at den Værdi, der skulde sættes paa Anlægene, hvis Staten, det være sig efter 60 eller efter 99 Aars Forløb, vilde overtage disse, skulde sættes efter Vurdering af uvildige Mænd, og deres Vurdering skulde ske paa Grundlag af, hvad Anlægene „staar“ Koncessionshaverne i. Rimeligvis har det været afgjort mellem Ministeren og Koncessionsøgerne, hvorledes dette Udtryk „staar“ skulde forstaaes, men for den, der ikke kender disse Aftaler, kunde det synes, som om der kunde lægges en dobbelt Betydning ind i dette Udtryk, nemlig enten, at man ved „staar“ i den Forbindelse forstod den Værdi, som Anlægene havde kostet Koncessionshaverne, eller at der ved „staar“ maatte forstaaes, hvad Anlægene vare bogførte for efter skete Afskrivninger i Koncessionshavernes Bøger. Der blev derefter rejst Forhandling om dette Spørgsmaal, og den højtærede Finansminister foreslog da en hel ny Affattelse, som derefter findes i den nye § 17 og gaar ud paa, at der „til Grundlag for Vurderingen bliver at lægge det Beløb, disse Ejendele skønnes i Udløsningsøjeblikket at ville koste fra nyt af med et passende Fradrag for stedfundet Slid og Ælde.“ Flertallet har den Anskuelse, at denne Affattelse er langt heldigere end den

oprindelige, og at den udelukker enhver Misforstaaelse paa dette Punkt.

Endvidere vil man finde, at der i det oprindelige Udkasts fjerde Stykke, 13de Linie, var bestemt, at Koncessionshaverne, hvis Staten en Gang skulde ønske at udløse dem fra disse Anlæg, havde to Veje at vælge imellem for at sikre sig mod, at de fik en for lav Pris for Anlægene. Den ene var den, jeg talte om for et Øjeblik siden, at de kunde forlange Vurdering ved uvildige Mænd, men den anden var den, at hvis Koncessionen til den Tid var i Hænderne paa et Aktieselskab, kunde dette forlange at blive udløst til en Pris, der ikke var under pari Kurs. Pari Kurs vil jo sige, at man skal have det, som Aktierne virkelig lyde paa, men saa er den Mulighed ikke udelukket, hvis Koncessionshaverne eller det koncessionshavende Aktieselskab til den Tid havde en Følelse af, at Staten vilde overtage Anlægene, at de da kunde gøre, hvad man i daglig Tale kalder at udvande Aktierne, det vil sige, at man udsteder Aktier til et langt større Beløb, end der er Værdier for. Det vilde neppe kunne undgaas, at dette kunde ske, hvis vi havde beholdt den oprindelige Affattelse, men ogsaa paa dette Omraade have Koncessionsøgerne været i høj Grad villige til en Forhandling med Finansministeren, idet det her gælder for Koncessionsøgerne saavel som Ministeren og Rigsdagen, at Affattelsen bør være saaledes, at den Slags Manipulationer ganske udelukkes. Det vil kun være svækkende for det Minde, som de Mænd, der have fremmet dette Foretagende, sætte sig, hvis der til sin Tid virkelig kunde vises hen til, at der havde været en saa uheldig Bestemmelse i Koncessionens Ordlyd.

I det nye Udkasts § 17, femte Stykke, er der det nye, at Udmeldelsen af uvildige Mænd skal ske ved Retten, hvis Parterne ikke kunne blive enige.

Sjette Stykke er nyt og sigter til at hidføre, at hvis noget af de Selskaber, der maatte komme til at udføre de Foretagender, man ønsker at faa udførte, skulde gaa konkurs, maa ikke dermed alting standse. I saa Fald bør der være en Udvej til, at Selskabernes Drift uhindret kan fortsættes. Man maa nemlig antage, at hvis Koncessionen udføres, som den er tænkt, vil der opstaa en Række Selskaber, hvor det enes Drift griber ind i det andets som Led i en Kæde, saa at det hele vil sprænges, hvis et af Ledene brister; og vel gælder det ogsaa paa dette Omraade, at man ikke kan forudse alle Eventualiteter, men det er nødvendigt, at der gøres, hvad der kan gøres for at sikre den uhin-